

[Pinholt.]

at sige, at det er en Tale, som er ren og skær agitatorisk og ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre.

Den politiske Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Nielsen) talte bl. a. om Udskrivning af Skatter. Hans Tale var jo, som man kunde vente, isprængt visse Morsomheder, der var formodentlig ogsaa noget Politik i den, men han udtalte sig om Skatterne og om visse faktiske Forhold, og her kunde jeg jo nok have sat Pris paa, om han havde undersøgt de Ting, han talte om, thi da havde det været forholdsvis lettere at diskutere med ham. Men det har han altsaa ikke gjort, det er maaske tilgiveligt, for jeg tror ikke, det er det, han er særlig stærk i. Det ærede Medlem vendte sig navnlig mod det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Anledning af dennes Tale i Aarhus ved Delegeretmødet for De jyske Landboforeninger den 10. Oktober i Aar, i hvilken Tale han skulde have sagt — og det har han sikkert ogsaa sagt —, at Skatterne og Toldbeskyttelsen trykker Landbrugserhvervet. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte derefter saaledes Sp. 271—272:

„Ja, men hvem er det, der har skaffet os disse Skatter, som piner Landbruget“ . . . . .

„Ministeriet Neergaard i 1920—24, det overvældede os med Skatter“.

Videre siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup har aabenbart glemt at tænke sig om. Det tror jeg for Resten ikke han har, jeg tror, han har tænkt sig meget godt om, men jeg tror, man kan sige, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ikke har tænkt sig videre om. Han har vist ikke husket paa, hvordan Forholdene har ligget tidligere, og han har ikke tænkt paa, at den Regering, som den nuværende højtærede Statsminister sad i indtil 1920, forhøjede Skatterne efter en helt anden Skala og meget meget kraftigere, end det skete under Ministeriet Neergaard. Jeg skal herom give nogle enkelte Oplysninger. Da det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i 1911—12 forhøjede Ølskatten fra 6 Kr. 47 Ø. til 10 Kr. 25 Ø. pr. Hektoliter og Skatten paa en Flaske Akvavit med 14 Ø., stemte Socialdemokraterne og det radikale Venstre imod. Den 7. November 1911 motiverede det daværende ærede Medlem

Hr. Rode denne Afstemning med en Udtalelse, som findes Sp. 1660 i Folketingstidenden 1911—12. Han udtalte:

„Det Standpunkt, vi altsaa for vort Vedkommende indtage til de Skattelove, den højtærede Finansminister har forelagt, gaar ud paa: At forkaste de to Forbrugsskatter, som ere en Opkrævning af den fattige og mindre velstillede Befolknings Indkomst.“

Jeg maa jo sige, at det kunde naturligvis være rimeligt; at han udtalte sig saaledes, naar han havde den Anskuelse. Jeg husker, at det daværende Medlem fra Herning sagde til ham: Regner det ærede Medlem da Brændevin for en Livsformødenhed, og dertil svarede han: Ja, absolut. Men 6 Aar senere, i 1917, forhøjede man Ølskatten fra 10 Kr. 25 Ø. til 18 Kr. pr. Hektoliter, og Spiritusskatten forhøjedes med 6 Kr. 48 Ø. pr. Flaske. Det var noget, der battede noget, det var noget, der tog af den menige Mands Indtægt. Man kunde ikke gaa med til 14 Ø. paa en Flaske Brændevin i 1911, men i 1917 kunde man gaa med til at forhøje Brændevinsskatten med 6 Kr. 48 Ø. pr. Flaske. Det var ikke den menige Mands Penge, man den Gang tog, jeg ved ikke, hvis det var, man maa have faaet Brændevinsdrikningen lagt noget højere op.

Men det var jo ikke nok med, at man beskattede bajersk Øl, for det er naturligvis en Spiritusdrik, nej, det kunde man ikke nøjes med, man maatte ogsaa beskatte det alkoholsvage Øl, det saakaldte Afholdsøl. Det havde dog det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ladet gaa fri i sin Tid, men man tog Rub og Stub med, der skulde ikke levnes noget til den fattige Mand, som han kunde spare noget ved . . . (Jønson ler). Ja, nu ler det ærede Medlem Hr. Jønson, jeg tillod mig at le ad ham forleden Dag, da han talte om, at hvis vi fik Arbejdstiden sat ned til 6 Timer og Arbejdslønnen sat op med 50 pCt., saa vilde vi komme til at florere her i Landet. Men nu tror jeg alligevel, at Forholdet er dette, at det vilde have været meget fornuftigt, om man ikke havde beskattet det alkoholsvage Øl, det, som man kalder Afholdsøl, der hidtil havde været fri for Skat.

Men man nøjedes naturligvis ikke med det. Forlystelsesskatten havde man jo angrebet paa det heftigste, man havde